

Guld til fri Udmøntning, og den dermed sammenhængende Guldpolitik, hvorefter man ikke er i Stand til at regulere sit Mellemværende de 3 nordiske Lande imellem ved Hjælp af Guld. Den højtærede Handelsminister syntes at ville antyde, at der skulde kunne drages en umiddelbar Parallel mellem den høje Sterlingkurs og den høje Kurs paa svenske Kroner. Det er imidlertid ikke Tilfældet. Den høje Kurs paa svenske Kroner, Disagioen, har ogsaa fundet Sted paa Tidspunkter, da Sterlingkursen her i Landet var særdeles lav, og hænger netop nøje sammen med, at Møntkonventionen mellem de tre nordiske Riger blev suspenderet. Man kunde den Gang været gaaet to Veje. Man kunde enten have fulgt Sverige helt og holdent og løsnet ogsaa den danske Krone fra Forbindelsen med Guld; derfor kunde der være anført særdeles gode Argumenter. Eller man kunde, hvad jeg den Gang nærmest var tilbøjelig til, have sagt til Sverige: Nej, vi vil ikke suspendere Møntkonventionen, vi fordrer Møntkonventionen opretholdt, derfor har vi i det hele taget faaet den, saaledes at danske Kroner til enhver Tid er lige saa meget værd som svenske og omvendt, og at Guldet kan bevæge sig frit indenfor de skandinaviske Lande. Hvis Sverige saa ønskede det forandret, maatte de ligefrem opsige Konventionen. Jeg mener nemlig, at havde vi været dristige nok til at tage den Risiko, vilde Sverige nok have vidst at vige tilbage derfor.

Dette ligger imidlertid nu ikke for. Hvad der derimod ligger for, er Spørgsmaalet om Likviditeten. Der har jeg ikke sagt, saaledes som Handelsministeren citerede, at herefter kunde Kreditforeningsobligationer være det eneste, en Bank havde at ty til, naar den skulde holde sig § 11 efterrettelig. Jeg har kun sagt, at den kunde have Kreditforeningsobligationer og saa for Resten kun 2 pCt. Kassebeholdning, hvilket sidste Tal ikke er valgt tilfældigt, men det er det Tal, som er det ofte gældende i Provinsbanker: et Par Procent i ligefrem kontant Kassebeholdning. Jeg gad vide, hvorledes en Bankinspektør skal kunne forhindre det herefter. Men om de nu har noget mere eller mindre af disse Obligationer, derpaa kommer det ikke an, det vil dog være givet, at i det Tilfælde, at der indtræder Bankkalamiteter af den af mig skildrede Art, vil de ikke have tilstrækkeligt likvide Midler, idet under saadanne Forhold Kreditforeningsobliga-

tioner overhovedet ikke tør siges at være likvide Midler.

Endelig betonedes den højtærede Handelsminister med saa stor Styrke — det var egentlig hans Hovedargument —, at man slappede ingenlunde hermed Likviditetsfordringen, al den Stund, der for Tiden overhovedet ingen Pligt er for Bankerne til at være likvide; nu kom der dog en, maaske ikke tilstrækkelig, Bestemmelse, men dog en Lovbestemmelse, der i nogen Maade, i ringe Grad fordrede Likviditet. Naturligvis maa det indrømmes, at der hidtil ikke har været nogen Banklov — vi beskæftiger os i det hele taget med at nylovgive paa dette Omraade —, men jeg hævder, at der har været *en god og sund Coutume*, og Handelsministeren vil vide, at i saadanne Forhold mellem forretningsdrivende er den gode og sunde Forretningscoutume akkurat lige saa forpligtende som Loven. Det vilde ellers have set græseligt ud for vore Aktieselskaber. I det hele og store har vore Aktieselskaber fungeret, som om der havde været en Aktielov som den, vi har faaet, fordi Aktieselskaberne her lige fra Begyndelsen af deres Opkomst her i Landet har uddannet gode og sunde Coutumer, som det vilde have været meget farligt for et Aktieselskab at gaa imod, selv om det havde været lovligt. Paa selv samme Maade er det gaaet paa Bankomraadet. Og endnu stoler man paa, at disse Coutumer i visse Maader skal holde Stand, f. Eks. den Offentliggørelse af Maanedsbalance, som de københavnske Hovedbanker foretager nu. Naar det da er saaledes, at der eksisterer gode Coutumer paa visse Punkter og det oven i Købet paa det allervæsentligste Punkt, Bankernes Likviditet, er det Lovgivningsmagts Pligt at lovfæste disse Coutumer og ikke at indføre en lavere, en ringere Regel, som svækker dem. Selve det, at man ser bort fra denne Coutume og stiller en mindre Fordring, er det, jeg kalder, at man slapper Likviditetsfordringen. Man maa huske paa, at det er en meget alvorlig Sag. Bankerne kan med Rette sige: Vi har selv udviklet denne Coutume og ment, at den var sund og god, men Gud bevares, vi bøjer os for den høje Lovgivningsmagt, naar den med sin umaadelige Indsigt i Bankvæsen mener: I havde saamænd aldeles ikke behøvet at anstrenge sig for at have saa mange Kontanter, de kunde have haft meget, meget færre. Saa er det naturligvis fristende for Bankerne at anbringe saa meget mere af deres Midler fast og